

Az első találkozás

Elérkezett a nagy nap! Már nem is tudom, hogy melyikünk izgult jobban én, vagy Tüske mamám. Annyit már lehetett az oktatómtól tudni, hogy a gazdi jelölt, akivel ma találkozni fogok, egy vidéki városban él, kb. 2 órára a fővárostól. Azt mesélték még, hogy azért lenne szüksége vezetőkutyrára, mert aki jelenleg a vezető kutyája, nyugdíjba fog menni, mert romlik a szeme, s valljuk be az álmoskönyv szerint sem jelent túl sok jót, ha a végén még „vak vezet világtalant” helyzet állna elő!

Kiképző gazdim azt mondta, hogy van még egy másik kutya is, tehát Pesten, egy kutyafuttatón fogunk találkozni, s az új gazdi jelölt döntése, hogy melyikünket választ. Nagyon őszintén valahogy úgy voltam ezzel, hogy szerettem volna is, meg nem is! Tüske mama azzal vigasztalt, hogy mivel nyugdíjas kutya lesz majd mellettem, biztosan szárnyai alá fog venni, úgy fog majd bánni velem mintha fiacskája lennék! Ő biztos így tett volna fordított helyzetben, de minden máshogyan történt!

A futtatóban találkoztunk, el voltunk engedve mindhárman. Látok egy fekete labrador-golden keverék kutyát, indulok hát elé, hogy köszöntsem, hogy „Szia, én vagyok a Grafika, én az egyik jelölt!...” de aztán belém fagy még a gondolat is! Üdvözlés helyett úgy rám ripakodott, olyan ellenségesen, hogy ijedtemben egyből oktató gazdimhoz bújtam! Azt mondta, hogy „mi keresnivalód van itt, menj innen oda ahonnan jöttél, semmi szükség rád!” Ezt mondta! Gazdi jelöltem meg mentegetőzni kezdett, hogy „nem értem mi van vele, soha nem viselkedik így!” Áh nem, hiszi a piszi, ez egy zsémbes vénasszony! Ő venne engem a szárnyai alá! Aztán lehajolt hozzám, s mondott neki valamit, később Bogi elmondta nekem, hogy befenyítette, hogy vagy viselkedik normálisan, vagy mennek haza, s akkor utazhat vele továbbra is vonattal a munkahelyre egyik városból a másikba naponta télen, nyáron, hóban és forróságban amíg világ a világ! Megenyhült irányomban, s nagy dérrrel-durral elvonult olvasni a leveleket, azaz szaglászni. A gazdi jelöltemnek pedig felém fordult a figyelme, odajött hozzám, megsimogatott, beszélni kezdett hozzám. Dicsért, hogy milyen szép vagyok, hogy ne is törődjek Bogival, Ő mindenkivel ilyen zsémbes, de vajból van ám a szíve, s akit megszeret, őt nagyon tudja szeretni, s kutya lévén igazán tudhatnám, hogy „amelyik kutya ugat, az nem harap!”

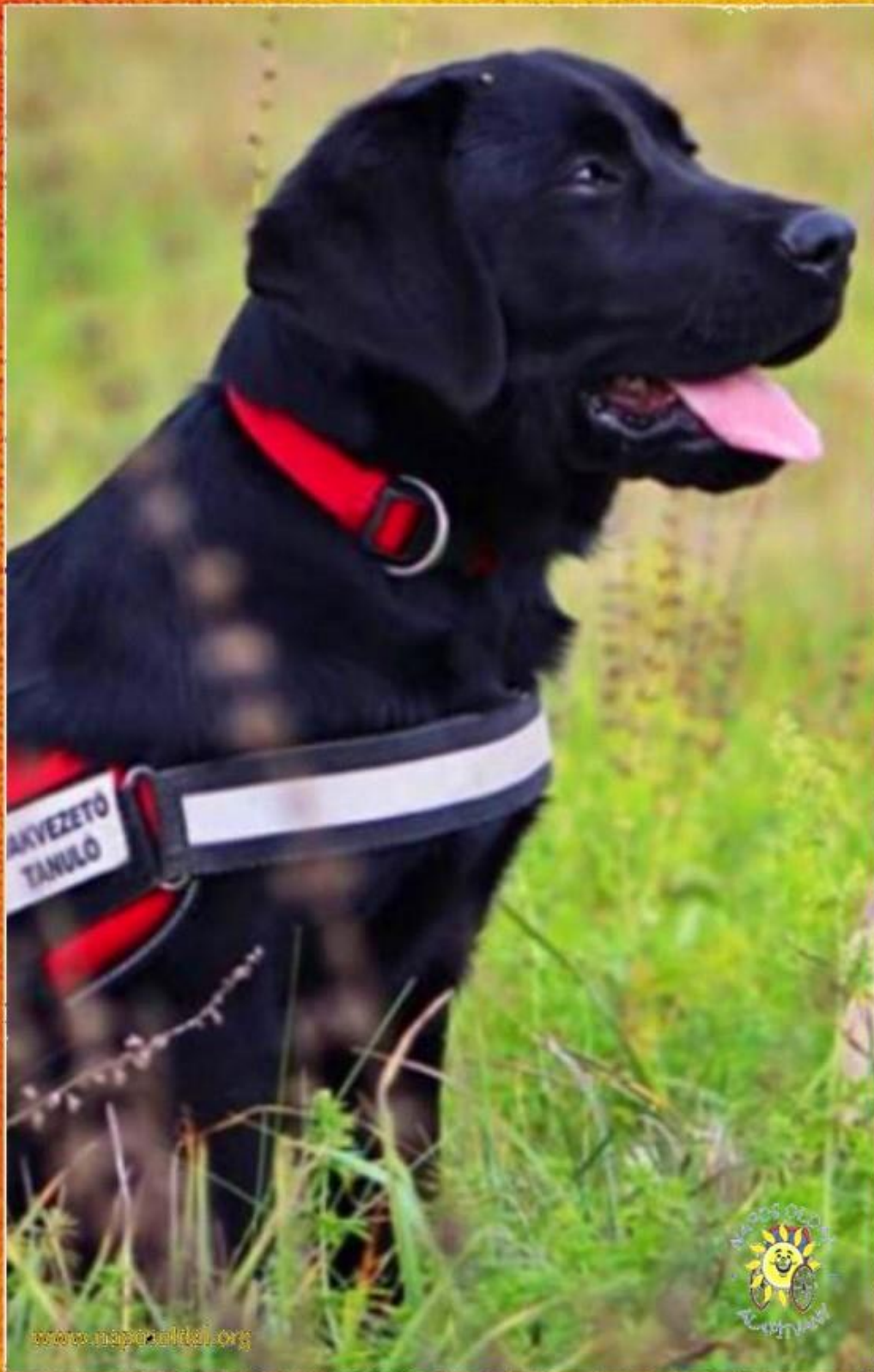
A másik kutyával is ismerkedtek, de én csak azt láttam, hogy mindig-mindig engem szeretne simogatni. Azt mondta nekem, hogy olyan szép nagy mancsaim vannak mint egy mackónak! Kérdezgetett rólam is, a másik kutyáról is, hogy pl miket szeretünk játszani. Nagyon tetszett neki, hogy én már tudok köszönni is, tehát ha a kiképzőm azt mondja, hogy „köszön”, hát ugatok egyet! Oktatóm azt is elmesélte, hogy gyerekkoromban miként leptük meg őt Tüske mamámmal mikor virágot szedtünk neki, egyszóval sok mindenről esett szó, s egyre többet simogatott engem, dicsérte szépségemet, okosságomat, séreztem, hogy nagyon szimpatikus vagyok neki! A végén pedig ő is kezdett kicsit tetszeni nekem, s úgy voltam vele, ha engem választ, hát csak boldogulok valahogy a zsémbes vénasszonnyal! Mikor pedig eljött a találkozás vége, akkor bizony azt mondta az én gazdi jelöltem, hogy ha választhat kettőnk közül, akkor ő bizony engem szeretne mert annyira cuki voltam már akkor is mint most!

S, hogy ezekután mi történt? Ha kíváncsiak vagytok rá, akkor jövő alkalommal ugyanitt találkozunk!

Kívánok nektek szép hetet!

Mindenkit szívélyesen üdvözöl:

Majaligeti Grafit

www.napozaldai.org

